

Др Соња Лучић, редовна професорка
Правног факултета Универзитета у Крагујевцу
ORCID: 0000-0002-7104-3572

Изворни научни рад
УДК: 347.78:654.197
DOI: 10.46793/XXMAJSKO1.179L

ОНЛАЈН ТЕЛЕВИЗИЈСКЕ УСЛУГЕ И АУТОРСКО ПРАВО*

Резиме

Право на јавно саопштавање ауторских дела је питање о коме је Суд правде ЕУ имао прилику да одлучује већи број пута. Исто важи и за изузетак приватног копирања. О оба ова питања Суд правде ЕУ је имао прилику недавно да одлучује у случају „Ocilion“ – предмет C-426/21. У случају „Ocilion“ Суд правде ЕУ је заправо одлучио о два компликована аспекта односа између ауторскоправних прописа и онлајн телевизијских услуга појашњавајући да системи за уклањање дупликата код копирања ТВ емисија не спадају у обим изузетка приватног копирања и да омогућавање онлајн реемитовање не представља саопштавање јавности. Аутор се у раду бави појединим аспектима онлајн телевизијских услуга о којима је Суд правде имао прилику да одлучује у случају „Ocilion“. Осим тога, аутор у раду анализира Директиву 2019/789 о прекограничној онлајн дистрибуцији телевизијских и радио програма.

Кључне речи: саопштавање јавности, изузетак приватног копирања, пружалац услуге „IPTV“.

1. Увод

Уз све већу дигитализацију и модернизацију технологије какву смо некада познавали, телевизија је била једна од технологија која је деценијама присутна у домаћинствима. Током времена и овај медиј је доживео дигиталну револуцију и његов потенцијал се повећао. Наиме, телевизија постоји од почетка 20. века и током овог дугог временског периода врста преноса се више пута мењала. Телевизијски програм код куће се углавном гледа помоћу антене, кабла или

* Рад је резултат научноистраживачког рада аутора у оквиру Програма истраживања Правног факултета Универзитета у Крагујевцу за 2024. годину који се финансира из средстава Министарства науке, технолошког развоја и иновација Републике Србије.

сателита. Међутим, у последње време све више постају популарни *IPTV* и *DVB*.¹

IPTV је скраћеница за „*Internet Protocol Television*“. Реч је о врсти телевизијског преноса преко интернета. У земљама где је кабловска телевизија слабо развијена, као на пример у Француској, углавном се користи *IPTV*. За пријем *IPTV*-а је потребан посебан пријемник који се повезује са рутером. Опрема се добија од провајдера са којим се претходно закључује уговор, који може бити у комбинацији са телефонском и интернет везом. Поједини „модерни“ телевизори већ имају уграђен пријемник. *IPTV* сигнал се не прима преко јавног интернета, већ преко затворене интернет мреже.

IPTV се разликује од *OTT* преноса медијског садржаја, као и од кабловског и сателитског преноса. Наиме, преко *IPTV*-а се може гледати: линеарна телевизија (уживо ТВ емисије, вести, спорт, филмови, серије); нелинеарна телевизија (медијске библиотеке, видео садржаји на захтев); интерактивне услуге. Поред телевизора, *IPTV* је доступан и на паметном телефону, таблету, лаптопу. Поред персонализованог садржаја, посебност *IPTV*-а се огледа у томе што се телевизијски програми уживо могу паузирати, премотавати или снимати.

За разлику од *IPTV*-а, други начин за пријем телевизијског и другог видео садржаја преко интернета је преко такозваних *OTT* услуга (енгл. „*over the top*“). *OTT* платформе, као на пример *Netflix*, *Amazon Prime* или *HBO*, омогућавају испоруку видео и других медијских садржаја стримингом на захтев преко интернета, без потребе да се корисници претплате на кабловску, сателитску или другу телевизијску услугу. За пријем садржаја преко *OTT* платформе потребан је јавни интернет, и доступна је нелинеарна телевизија, с тим да је могућ и делимичан пренос догађаја уживо.

Традиционални телевизијски емитери емитују свој сигнал тако да се може примити путем антене, сателита или кабла. За кабловски пријем телевизијског сигнала је потребна мрежа оптичких каблова. Првенствено на телевизорима, али и на уређајима са кабловским тјунером доступна је линеарна телевизија. У зависности од провајдера, доступан је и видео садржај на захтев. Предност кабловске телевизије је што пружа широк спектар канала укључујући локалне телевизијске станице.

Сателитско емитовање се одвија преко сателита. Емитовани садржај је доступан на телевизорима, с тим да су неопходни и уређаји који подржавају сателите (сателитска антена и пријемник). Приликом сателитског емитовања доступна је само линеарна телевизија. Предност сателитског емитовања се огледа у томе што омогућава пријем у удаљена подручја, где други видови преноса нису развијени или су само слабо развијени.

¹ *DVB* (енгл. *Digital Video Broadcasting*) означава дигитално видео емитовање, односно дигиталну телевизију. Извор - Wikipedia: <https://sr.wikipedia.org/sr-ec/DVB>.

2. Разлике између *IPTV*-а и интернет телевизије

Телевизија преко интернета се сматра алтернативом стандардном телевизијском пријему путем кабла, сателита или антене. То је будућност телевизије и са собом носи кључне промене. У вези са телевизијом преко интернета користе се појмови интернет или веб телевизија, као и *IPTV*. Између ових појмова постоје разлике. Као што је напред речено, код *IPTV*-а аудио и видео сигнали се преносе дигитално путем интернет везе. Ово укључује пренос класичних телевизијских програма са јавних и приватних емитера. Предуслов је поседовање уређаја тзв. сет-топ бокс и веома добра интернет конекција. *IPTV* не омогућава само пријем сигнала, већ и интеракције које на пример омогућавају учествовање у квизовима. Сет-топ бокс, такође, омогућава функције као што су снимање или паузирање програма.

За разлику од *IPTV*-а који је доступан само у затвореним мрежама, интернет телевизија функционише преко глобално доступног интернета. Циљни медиј код интернет телевизије није првенствено телевизија, већ компјутер или лаптоп. Могуће је коришћење претраживача за приступ жељеним страницама и стримовање видео записа, филмова или серија. Садржај је често креиран посебно за интернет. Наравно, садржај је могуће гледати и на својој телевизији.

3. Случај *C-426/21*

Суд правде ЕУ је имао прилику да у случају *C-426/21* тумачи сложен однос између ауторског права и онлајн телевизијских услуга. Овај предмет је био фокусиран на два питања: обим примене изузетка приватне копије, с једне стране, и права на јавно саопштавање, с друге стране.²

Аустријско привредно друштво *Ocilion IPTV Technologies GmbH* (у даљем тексту: *Ocilion*) пружа *IPTV* услуге комерцијалним корисницима као што су мрежни оператери, телефонске компаније и хотели. Користећи *Ocilion IPTV* услуге, ови мрежни оператери су у могућности да својим крајњим корисницима понуде двоструку услугу. *IPTV* услуга се састоји од реемитовања телевизијских програма и могућности за крајње кориснике да привремено снимају програме путем онлајн видео рекордера (континуирани или једнократни снимци). Снимљени материјал се ставља на располагање било ком другом крајњем кориснику који програмира исти снимак захваљујући процесу дедупликације, који спречава да се направи више копија. Ова услуга се нуди или као локално решење, у којем *Ocilion* чини

² Priora, G., Costa Novaes, A., *CJEU grapples with the intertwined nature of private copies and retransmission of online television broadcasts*, Journal of Intellectual Property Law & Practice, no. 18/2023, p. 1. Преузето са: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4551810; <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpad075>.

неопходан хардвер и софтвер доступним мрежним оператерима уз техничку подршку, или као решење за хостовање у облаку, којим директно управља *Ocilion*.

Привредно друштво *Seven. One Entertainment Group GmbH* и *Puls 4 TV GmbH & Co. KG* (у даљем тексту: *Seven* и други), су компаније за ТВ емитовање које имају права на реемитовање ТВ програма доступних путем *IPTV* услуге. Ове компаније су поднеле приговор поводом два аспекта *IPTV* услуге компаније *Ocilion*. Наиме, компаније *Seven* и други су тврдили да је дошло до повреде њиховог ексклузивног права на јавно саопштавање њихових телевизијских програма, јер нису пристали на реемитовање овог садржаја путем сервиса компаније *Ocilion* и повреде њиховог ексклузивног права на репродукцију, пошто средства на којима ради онлајн снимач компаније *Ocilion* не спадају у тзв. изузетак „приватног копирања“.

Случај је изнет пред Врховни суд Аустрије, који је Суду правде ЕУ упутио два прелиминарна питања у вези са:

- а) законитошћу *IPTV* услуге у светлу изузетка „приватног копирања“, и;
- б) одговорности провајдера онлајн ТВ услуга који пружају локалне *IPTV* услуге у светлу чина саопштавања јавности.

Директива 2001/29 у чл. 2 предвиђа да аутори имају искључиво право да дозволе или забране репродукцију свог дела. Осим тога, Директива у чл. 5, ст. 2(б) предвиђа изузетак од ексклузивног права на репродукцију, такозвани изузетак „приватног копирања“. Овај изузетак, који су државе чланице имплементирале у своје национално законодавство, омогућава физичким лицима да праве копије заштићених дела за своју приватну употребу у некомерцијалне сврхе без сагласности носилаца права. Директива 2001/29, такође, у чл. 3 предвиђа да аутори имају искључиво право да овласте или забране било какво саопштавање јавности својих заштићених дела. Појам „саопштавање јавности“ укључује два кумулативна критеријума, наиме чин преноса или реемитовања дела и саопштавање тог дела јавности.

Што се тиче првог прелиминарног питања, Суд је у складу са ранијом праксом поновио да се концепт „репродукције“ мора тумачити широко како би се осигурао висок ниво заштите за носиоце права. Аустријски суд који је покренуо поступак претходног одлучивања је сумњао да би закључци који су изнети у пресуди „*VCAST*“ могли да се примене на услугу коју нуди *Ocilion*.³ Подсећања ради, *VCAST* платформа омогућава својим корисницима да снимају ТВ програме које емитују дигитални земаљски телевизијски канали у Италији (као што је *RTI*) и чувају их у облаку. Клијент се може пријавити на веб локацију и изабрати програм или временски термин који жели да сними. *VCAST* затим хвата сигнал преко сопствених антена и снима

³ Пресуда „*VCAST*“ у предмету C-265/16 је доступна на адреси: <https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-265/16>.

емитовање у приватном простору за складиштење у облаку који је назначио купац, али је обезбедила трећа страна, нпр. *Google Drive* или *Microsoft OneDrive*. Привредно друштво *R.T.I.*, чије емисије емитује *VCAST*, је оспорило законитост активности *VCAST*-а. Међутим, *VCAST* је тврдио да активности снимања представљају чин приватног копирања од стране корисника, на исти начин на који произвођач хардвера за снимање испоручује неопходну опрему која омогућава кориснику да легално направи приватну копију садржаја заштићеног ауторским правима. Његове услуге једноставно олакшавају корисницима могућност прављења приватних копија дела заштићених ауторским правима у облаку. На основу тога, тврдио је да би требало да има право да се ослони на изузетак за приватно копирање.

Спор је доспео до Суда правде ЕУ који је имао задатак да одговори на питање да ли се право ЕУ тумачи као да дозвољава пружање услуге снимања видео записа у облаку, где пружалац услуге игра активну улогу у снимању, без овлашћења носиоца права? Случај се, дакле, односи на питање да ли изузетак приватног копирања покрива услуге онлајн платформе која омогућава корисницима да чувају копије бесплатних ТВ програма у приватним просторима за складиштење у облаку. У својој пресуди Суд у Луксембургу је закључио да „Директива 2001/29, посебно њен чл. 5, ст. 2, (б) морају се тумачити као онемогућавање националног законодавства које дозвољава комерцијалном предузећу да пружа приватним лицима услугу у облаку за даљинско снимање приватних копија дела заштићених ауторским правом, путем компјутерског система, активним укључивањем у снимање, без сагласности носиоца права“. Другим речима, Суд је заузео став да ситуација која је у основи спора у предмету *C-265/15* не потпада под изузетак приватног копирања, будући да се састоји од стављања заштићених дела на располагање јавности и на тај начин, спада у тзв. саопштавање јавности ауторског дела.⁴

У вези са првим прелиминарним питањем у предмету „*Ocilion*“, Суд је закључио да, будући да су правна лица искључена из погодности изузетка приватног копирања, *Ocilion*, који нуди своју услугу у контексту своје комерцијалне активности, не може се сматрати да прави копију која спада у изузетак приватног копирања. *Ocilion* је, међутим, тврдио да је његова *IPTV* услуга ограничена на пуко обезбеђивање алата који крајњем кориснику омогућава да репродукује телевизијске програме на сопствену иницијативу и искључиво у његове приватне сврхе. Даље је навео да техника уклањања

⁴ Детаљно о случају „*VCAST*“ видети у: Quintais, J.P., Rendas, T., *EU Copyright Law and the Cloud: VCAST and the Intersection of Private Copying and Communication to the Public*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 13/2018, pp. 711–719, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpy004>. Преузето са: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3113215

дупликата коју користи не штети неоправдано легитимним интересима носилаца ексклузивних права.

Суд правде ЕУ је побио напред изнете аргументе по различитим основама. Прво, Суд је утврдио да је снимање садржаја и стављање ових снимака на располагање „неодређеном броју крајњих корисника“ „главни интерес пружене понуде“, дајући *IPTV* услузи основни комерцијални интерес који излази из оквира чл. 5, ст. 2(б) Директиве 2001/29. Друго, узимајући у обзир принцип технолошке неутралности, систем који се користи не задовољава тест у 3 корака предвиђен чл. 5, ст. 5 Директиве 2001/29 пошто приступ снимљеним емисијама може неоправдано штетити легитимним интересима носилаца ексклузивних права. У тим околностима, Суд је одлучио да услуга коју нуди *Ocilion* није обухваћена изузетком „приватног копирања“.

Анализирајући друго прелиминарно питање, Суд је приметио да сам *Ocilion* не омогућава крајњим корисницима приступ заштићеним делима. Иако *Ocilion* пружа мрежним оператерима хардвер и софтвер неопходан за ту сврху, и иако је употреба таквих алата неопходна да би крајњи корисници могли поново да гледају ТВ емитовани садржај, само мрежни оператери могу да обезбеде крајњим корисницима приступ заштићеним делима.⁵ Дакле, *Ocilion* не игра „неопходну улогу“ у обезбеђивању таквог приступа, што резултира да се не може сматрати да је извршио чин саопштавања јавности. Суд је, такође, сматрао да само сазнање да се ова *IPTV* услуга може користити за приступ заштићеном емитованом садржају без сагласности носилаца права само по себи није довољна за утврђивање повреде права. У тим околностима Суд је, позивајући се на уводну изјаву 27 Директиве 2001/29 одлучио да само обезбеђивање хардвера и софтвера који омогућава кориснику да дозволи својим клијентима да репродукују телевизијске емисије на мрежи не представља саопштавање ауторског дела јавности.

Овом одлуком, Суд правде ЕУ је разјаснио обим изузетка „приватног копирања“ за одређену врсту (проширене) услуге која се нуди у Б2Б контексту са могућностима снимања за уклањање дупликата. Међутим, нејасно је зашто је питање које је упутио аустријски суд ограничено на тзв *on-premise* услугу, уз искључење услуге засноване на облаку коју нуди *Ocilion*.⁶

⁵Johnson, P., *TV on demand and private copying ... both are back before the Court of Justice of the European Union*, p. 4; <https://orca.cardiff.ac.uk/id/eprint/164637/1/TV%20on%20Demand%20and%20Private%20Copying%20-%20Phillip%20Johnson.pdf>.

⁶Више о случају „*Ocilion*“ у: Mütter, V, *Cross-checking the recitals: the exclusion of 'the mere provision of physical facilities' from the right of communication to the public in recent CJEU case law*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2024,

4. Случај 4 *Ob* 40/21t

Суд правде ЕУ ће имати прилику да у још једном случају разматра питање заштите ауторских права у вези са *IPTV* услугама. Поступак претходног одлучивања пред Судом правде ЕУ је покренуо Врховни суд Аустрије поводом два случаја. Први случај (предмет 4 *Ob* 40/21t)⁷ се односи на рад уређаја за снимање видео записа на мрежи. Други случај (предмет 4 *Ob* 44/21f) односи се на онлајн стриминг платформу намењену емигрантима са територије бивше Југославије. У наставку рада ћемо дати приказ првог случаја, будући да је у директној вези са темом рада. Тужиоци у овом случају су телевизијски емитери, један са седиштем у Немачкој, а други са седиштем у Аустрији. Оптужени је нудио услугу интернет протокола телевизије пословним клијентима (нпр. мрежним оператерима, хотелима и стадионима). *IPTV* услуга је укључивала две релевантне карактеристике: (1) онлајн видео рекордер који омогућава клијентима да снимају појединачне програме; и (2) функцију понављања која омогућава корисницима да гледају телевизијске програме до седам дана на захтев, ако су изабрали да активирају ову функцију за појединачни телевизијски канал. *IPTV* услуга је укључивала ТВ програме које је креирао и емитовао тужилац. Тужиоци нису дали сагласност за реемитовање путем интернет стриминга, због чега су сматрали да су њихова права повређена.

Суд правде ЕУ је раније у предмету *C-527/15* већ одлучио да продаја медијског плејера за илегалне стримове представља повреду Директиве 2001/29. Међутим, ситуација у предмету 4 *Ob* 40/21t је била компликованија због технологије која се користи. Аустријски суд је из тог разлога покренуо поступак претходног одлучивања пред Судом правде ЕУ. Првим прелиминарним питањем аустријски суд је желео да сазна да ли је рад онлајн видео рекордера које обезбеђује комерцијални провајдер, укључујући недељне прегледе, компатибилан са Директивом 2001/29. Од значаја је да се технологија односи само на постојећу копију коју је већ креирао други корисник. Међутим, недостајала је сагласност носилаца права.

Друго питање се односи на постојање потенцијалног нелегалног „саопштавања јавности“. Оно што је овде кључно јесте да корисник има приступ и садржајима које емитер није одобрио за коришћење на мрежи. Провајдер система зна да његова услуга омогућава и пријем заштићеног садржаја без сагласности носиоца права, али не рекламира ову опцију. Приликом закључивања уговора купци би били обавештени да ће на сопствену одговорност да се старају о додели права.

<https://doi.org/10.1093/jiplp/jpae037>. Преузето са: <https://academic.oup.com/jiplp/advance-article/doi/10.1093/jiplp/jpae037/7633791>.

⁷https://www.ris.bka.gv.at/Dokumente/Justiz/JJT_20210527_OGH0002_0040OB00040_21T0000_000/JJT_20210527_OGH0002_0040OB00040_21T0000_000.pdf

Пресуда Суда правде ЕУ у анализираном предмету још увек није донета и очекује се са нестрљењем.

5. Директива ЕУ о прекограничној онлајн дистрибуцији телевизијских и радио програма

Готово истовремено са Директивом о ауторским правима на дигиталном унутрашњем тржишту (Директива 2019/790), донета је још једна европска Директива о ауторским правима - Директива 2019/789. Ова Директива утврђује правила за остваривање ауторских и сродних права у вези са одређеним онлајн преносом од стране радиодифузних организација и реемитовањем телевизијских и радио програма. Она има за циљ да олакша стицање лиценци широм ЕУ за онлајн дистрибуцију телевизијских и радио програма како би се боље испунила очекивања потрошача и интереси емитера, сервиса за реемитовање и носилаца права.

Према важећим националним и наднационалним прописима, емитери морају прибавити сагласност носилаца ауторског и сродних права за јавно емитовање телевизијског и радио програма. Међутим, носиоци права не могу забранити кабловско реемитовање. Они имају само право на накнаду која се може остварити само преко организација за колективно остваривање ауторског и сродних права. Оператери кабловске телевизије могу да стекну права прекограничне ретрансмисије централно од једне националне организације за колективно остваривање ауторског и сродних права (принцип „све на једном месту“). Одговорна је организација за колективно остваривање ауторског и сродних права у земљи из које радиодифузна организација први пут емитује телевизијски или радио сигнал („принцип земље порекла“).

Иако многи онлајн сервиси имају извесне сличности са класичним кабловским реемитовањем, не могу се поистоветити са њим. До сада није постојала уједначена правна пракса у државама чланицама у погледу аналогне примене правила о кабловском реемитовању на ове сервисе. Ово се не односи само на нелинеарне услуге већ и на *IPTV* и *OTT* услуге. Нарочито у немачкој судској пракси, одговарајућа примена прописа о кабловском реемитовању на *IPTV* услуге није у великој мери прихваћена.

Нова Директива, која је морала бити имплементирана у национално законодавство до 7. јуна 2021. године, даје значајан допринос већој правној сигурности за пружаоце онлајн услуга. Прави се разлика између три ситуације. Прво, ако радиодифузне куће учине своје програме и пратећи материјал доступним онлајн истовремено са првим емитовањем или касније, на пример у медијској библиотеци, убудуће ће важити принцип слободног приступа унутар ЕУ. Међутим, када су у питању телевизијски програми, нова слобода је ограничена на информативне и актуелне програме и потпуно финансиране домаће продукције. Телевизијски преноси спортских догађаја су изричито искључени према чл. 3, ст. 1 Директиве. Друго, директним преносом,

радиодифузна компанија преноси свој сигнал који носи програм дистрибутеру сигнала, а да сигнали који носе програм нису доступни јавности током овог преноса. Дистрибутер сигнала први пут ставља програм на располагање својим претплатницима. Члан 8, ст. 1 Директиве јасно наводи да радиодифузне организације и дистрибутери сигнала заједно спроводе један чин саопштавања. Државе чланице могу саме одредити модалитете за добијање дозволе од носилаца права. Уводна изјава 20 Директиве садржи сугестију да дистрибутери сигнала „имају користи од механизма за обавезно колективно остваривање права“, тј. организацијама за колективно остваривање ауторског и сродних права је поверен менаџмент и постоји обавеза склапања уговора. Међутим, ако је дистрибутер сигнала чисто технички провајдер услуга који не одређује избор и садржај програма, не треба га посматрати као учесника у саопштавању јавности.

Реемитовање линеарних телевизијских и радио програма од стране провајдера интернет услуга у суштини је регулисано у складу са прописима о кабловском реемитовању. У складу са чл. 4, ст. 1 и 2 Директиве, правима управљају искључиво организације за колективно остваривање ауторског и сродних права. У складу са чл. 5 Директиве, радиодифузне организације су изузете од услова колективног остваривања права. Међутим, важи услов да се преговори између радиодифузних организација и оператера услуга реемитовања морају водити „у доброј вери“.

Према чл. 2, ст. 1, тач. 2 Директиве, ако се ради о реемитовању преко услуге приступа интернету одлучујући критеријум је да се поновни пренос одвија „у уредном окружењу“. Уредно окружење у смислу Директиве постоји када „оператер услуга реемитовања пружа безбедну услугу реемитовања овлашћеним корисницима“. Позадина је да, према уводној изјави 14 Директиве, само одређене услуге онлајн реемитовања треба да буду привилеговане.

6. Закључак

Суд правде ЕУ је и у вези онлајн телевизијских услуга имао прилику да одлучује о концепту саопштавања јавности ауторских дела. Право на саопштавање јавности, које се показало као основа за примену прописа о ауторским правима, Суд правде ЕУ је флексибилно тумачио у различитим ситуацијама, како би покрио и аналогни и дигитални пренос или друге начине омогућавања неовлашћеног приступа делима заштићеним ауторским правом, као на пример емитовање дела заштићених ауторским правом у хотелским собама, рехабилитациони центрима, кафићима и бањским установама, и хипервезе.⁸ Суд се генерално определио за широко тумачење овог права и

⁸ Видети пресуде Суда правде ЕУ у предметима: С- 466/12, С-160/15, Ц-527/15 и Ц-610/15.

изградио сопствену линију расуђивања у односу на концептуално језгро и суштину овог права. Ово право Суд је разложио на низ делова, тј. скуп комплементарних и међузависних критеријума (нова јавност, профитна сврха корисника, сазнање да су ауторска дела првобитно саопштена јавности без овлашћења носиоци права). Наведене критеријуме Суд је тумачио на различите начине, без редоследа значаја, у зависности од посебности сваког случаја.

У предмету *C-426/21* Суд правде ЕУ је тумачио компликован однос између ауторског права и онлајн телевизијских услуга. Случај „*Ocilion*“ је показао да и онлајн телевизијски емитери морају да воде рачуна о ауторскоправним прописима, тј. морају да прилагоде своје системе обраде како би гарантовали законито копирање и ширење садржаја.

Техничке иновације у последњих 20 година које су настале у току дигитализације, као што су *IPTV*, веб и мобилна телевизија су утицале на доношење Директиве 2019/789. Ова Директива, која је имплементирана у националне прописе држава чланица ЕУ, представља важан корак у развоју креативних индустрија. Она има за циљ да обезбеди повољније услове за ширење у државама чланицама ЕУ-а телевизијских и радио програма који потичу из других држава чланица на начин да се олакша лиценцање ауторског права и сродних права.

*Sonja Lučić, Ph.D., Full-time Professor
Faculty of Law, University of Kragujevac*

ONLINE TELEVISION SERVICES AND COPYRIGHT

Summary

The right to public communication of author's works is an issue on which the Court of Justice of the EU has had the opportunity to decide a number of times. The same applies to the private copying exception. The Court of Justice of the EU recently had the opportunity to decide on both of these issues in the "Ocilion" case - case C-426/21. In the "Ocilion" case, the EU Court of Justice actually decided on two complicated aspects of the relationship between copyright law and online television services, clarifying that deduplication systems for copying TV shows do not fall within the scope of the private copying exception and that enabling online rebroadcasting does not constitute communication to the public. In the paper, the author deals with certain aspects of online television services on which the Court of Justice had the opportunity to decide in the "Ocilion" case. In addition, the author analyzes Directive

2019/789 on the cross-border online distribution of television and radio programs in the paper.

Key words: right of communication to the public, private copying exception, provider of an Internet Protocol television (IPTV) service.

Литература

- Johnson, P., *TV on demand and private copying ... both are back before the Court of Justice of the European Union* <https://orca.cardiff.ac.uk/id/eprint/164637/1/TV%20on%20Demand%20and%20Private%20Copying%20-%20Phillip%20Johnson.pdf>.
- Mütter, V., *Cross-checking the recitals: the exclusion of 'the mere provision of physical facilities' from the right of communication to the public in recent CJEU case law*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2024, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpae037>.
- Priora, G., Costa Novaes, A., *CJEU grapples with the intertwined nature of private copies and retransmission of online television broadcasts*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, no. 18/2023, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpad075>.
- Quintais, J.P., Rendas, T., *EU Copyright Law and the Cloud: VCAST and the Intersection of Private Copying and Communication to the Public*, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, no. 13/2018, <https://doi.org/10.1093/jiplp/jpy004>.

Правни извори

- Пресуда Врховног суда Аустрије у предмету 4 Об 40/21t: https://www.ris.bka.gv.at/Dokumente/Justiz/JJT_20210527_OGH0002_0040OB00040_21T0000_000/JJT_20210527_OGH0002_0040OB00040_21T0000_000.pdf.
- Пресуда Суда правде ЕУ у предмету C-265/16: <https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-265/16>.
- Пресуда Суда правде ЕУ у предмету C-426/21: <https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-426/21>.
- Директива 2001/29 о усклађивању одређених аспеката ауторског и сродних права у информатичком друштву: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32001L0029>.
- Директива 2019/790 о ауторском и сродним правима на јединственом дигиталном тржишту: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2019/790/oj>.
- Директива 2019/789 о утврђивању правила о остваривању ауторских и сродних права која се примењују на одређене онлајн преносе радиодифузних организација и реемитовања телевизијских и радио програма: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2019/789/oj>.